

Slunce. Slunce. Slunce!" hurá já sám v duchu. Konečně teploučko. Protahuji se v posteli a je mi blaženě.

Ah to ne," hloupé myšlenky. Nesnáším je. Neskutečně odporný mozek. Musel mi zrovna nyní připomenout, že musím do práce?

Tak a je po náladě. Ještě jednou se protáhnou a otráveně lezu ven. Jedním okem mrknu na hodiny. „No, času je ještě dost a dost, ale stejně se mi dneska nikam nechce. A zrovna ne.“

Je sobota. Krásné prosluněné ráno. Venku se oknem do místnosti vkrádají ptačí trylky a vůně rozkvetlých lip. To mohl být tak nádherný den. Lituji, že jsem si proměnila službu v práci. Jak mohlo být nádherné, ležet třeba celé dopoledne a pak si jen tak zajít k vodě. No, nedá se nic dělat. Stejně budu venku, bude krásně, uteče to jako nic. Vždyť práce v ZOO, je stejně jako malý výlet do přírody.

A jsem v práci. Teda začíná to pěkně. Ujela mi tramvaj. Do práce poklusem. No nevádí. Proběhnout se parkem v tak krásném dni je přeci zdravé. Veselý úsměv a šup pracovat.

Káru mám naleženou krmením v čistých miskách. Konev vody už mám také. Nezbytný kbelík, hrábě, lopatu a koště jsou samozřejmostí. S chutí k malým chlupáčům.

Už jak přijíždím ke klecím, vidím zvědavé čumáčky jezevců a polárních lišek. Začíná pro ně zábava. Třebaže se to nesmí, stejně si s nimi pohrají, podrba je za ušima, dostanou piškoty, aby si také něco dobrého smlsli a hlavně budu dávat pozor, aby mě nikdo moc neviděl. Dostat pokutu za ochočování se mi zrovna moc nechce.

Vlastně je to docela legrační. Naposledy jsem za ochočování dostala 500,- Kč pokutu od vedení, ale vzápětí jsem dostala odměnu, protože se zjistilo, že máme prvního ochočeného dikobraza v republice.. Ale co. Raději tyhle drobnosti neřešit. Lidé jsou lidé a skoro s nimi není vůbec žádná zábava, jako s těmihle malými lotříky. Takže si raději užiji jich a na to lidské směšné chování nebudu vzpomínat.

V první kleci jsou jezevci. No hurá. Bude ale veselo.

JEZEVCI

V kleci jsou tři. Nerozeznávám, který je který, ale myslím si, že jim osobně je to docela jedno, jestli vím, který je který. Jediné, co je zajímavé, je pořádná mísa plná dobrého jídla. Vlastně to není mísa, ale vážně lavor plný nakrájeného hovězího masa s nastrohanou mrkví a posypané vitaminy. Se slastným mlaskáním vybíhají ze všech možných i nemožných nor v zemi a o překot se hrnou ke mně. Nemám ani šanci odnést jim mísu na místo. Skáčou po mně, šplhají po kalhotách, div že neslintají. Misku co nejrychleji dávám na zem a jen se modlím, aby si moje ruce nespletli se šťavnatými kousky masa a ve své pažravosti mi je neokousali. Vrhají se na jídlo. Vidět tohle někdo nezavěcný, zajisté by došel k názoru, že se jedná o chudáky vyhládlé, týrané, co jídlo

neviděli nejméně měsíc.

Jakmile tahle stvoření začnou jíst, je jim vše úplně jedno. Zapomínají na celý svět a já mohu v klidu jít uklízet. Tak jako každý den se marně snažím srovnat a zasypat díry, které vždy přes noc vyhrabou. Občas ve výběhu prostě propadnu až po kolena do těch jejich nor. Dokud baští, je to dobré, ale jakmile hostina skončí, začnou vyvádět. Takže chvátám, ale dnes prostě nestíhám. V noci vážně řádili. Výběh je přímo poddolovaný a já věčně propadám a chvílema ztrácím i rovnováhu. Sedím v písku na zadku a kolem mě a přeze mě běhají jezevci. To se těmhle ďáblíkům líbí. Vrhají se na mě. Lezou po mně. Olizují, drápou a samozřejmě že ví, že v kapsách budou někde schované piškoty, takže jejich prvořadým cílem je urvat kapsy, popřípadě nejlépe rovnou ze mě servat kalhoty.

Moje vina. Takhle jsem je rozmazlila. Musím za to trpět. Výběh je konečně jakž takž urovnaný a já si sedám na pařez ve výběhu. Tři tyrani na mě naskáčou. Jak hladit všechny najednou nevím. Mám jen dvě ruce. Sice je krásný den a slunce nádherně svítí a mně je hic až se potím. Také se není čemu divit. Sedím zde ve vaťáku. Jinak bych měla ruce do krve a záda asi taky. Rozdávám piškoty. Hladím zvědavé hlavičky. Drbu nacpaná bříška. Občas některý odběhne s piškotem stranou, pronásledován závistivými kamarády. Pak nastává honička, končící tím, že přiběhnou ke mně a začnou všichni žebrot. Těmhle pažravcům by celý sáček piškotů nestačil. Nakonec je zláká sluníčko a rozvalí se na vyhřátém písku v naději, že jim budu dělat osobního sluhu a celý den je nepřestanu drbat. Slastně přivírají oči, cvakají zoubky a líně natahují tlapky.

Naivně si myslím, že je konečně klid a opatrně vstávám a jdu ke dveřím. Sice vypadají všichni znaveně a ospale. Jenže než stihnu otevřít, už mi visí na nohavicích. Ne, nejsem tak naivní, abych si myslela, že mě tak milují. Jen prostě došli k názoru, že jim určitě letím zas pro něco dobrého. To si mohou myslet. Opatrně se je snažím sklepnout z kalhot. Jsou horší jak klíšata... To bych si kalhoty dřív roztrhala, než se jich zbavila. Takže sahám do kapes a hází poslední piškoty do výběhu. A tyranci se mě pouštějí a o překot letí pro sladký pamlssek. Mají smůlu. Rychle mizím ve dveřích a než se nadějí jsou pod zámkem. Piškoty slupli a zas žádostivě vysí na mřížích. Lítostivě mě pozorují. Konec legrace? Čtu v jejich očích a pak jim očka zablýsknou. Jako kdyby chtěli říct: "Jen počkej, příště už nás nedoběhneš", ale to se mládež mýlí, tyhle lotříky doběhne každý!

TED

Zamykám u jezevců a slyším jak vedle ve výběhu pobíhá Ted. Má hodnou duši pesec. Mám ho doopravdy moc ráda. Takové to bylo vyplašené a nedůvěřivé stvoření. Pamatuji se, když jsem k němu přišla poprvé. Vyděšeně běhal podél pletiva, schovával se v rozích a zděšenýma očima sledoval každý můj pohyb. Proč je to poděs a tohle zvíře proč není normální Měl prostě pověst plašana a strašpytla. Už ani nevím, kolik hodin jsem strávila sezením na pařezu v jeho výběhu. Kolik slov jsem řekla v těch nekonečných hodinách velk□ned□□y. Seděla jsem u něho v kleci a bez hnutí se tvářila, že ho nevidám, že nevnímám

ty jeho vyděšené oči. Vlastně jsem dělala, že neexistuje. Seděl v rohu, pozoroval a trvalo hrozně dlouho, než sebral veškerou svoji odvalu a bedlivě udělal jeden či dva krůčky. Vyděšen vlastní odvalou se pak běžel schovat do rohu a zděšeně lapal po dechu. Kdo ví co ho v životě potkalo, že se tak strašlivě bál. Jako naprostou 俤 h jsem brala, když jsem mu hodila piškot nebo kousek masa a nenápadně jsem pozorovala, jak se k němu krade. Pak honem uchopit do tlamičky a hned se vrátit do rohu, rychle potravu zhltnout. Dny a týdny, než se osmělil a přišel si pro potravu hozenou u mý nohy. Další nekonečné hodiny, kdy jsem nechávala ruku jen tak volně nad kousky masa či nad piškotem a potichu mu domlouvala. A pak další nekonečné týdny, než se dotkl ruky s potravou. Občas jsem si říkala, že tenhle tvor se prostě nezmění. Navždy zůstane uzavřen ve svém strachu. Navždy se svým jedním modrým a druhým hnědým okem se bude na svět dívat ustrašeně a s nedůvěrou.

Pomalou jsem si začala říkat, že jeho se prostě nikdy nedotknu. Asi nikdy nepohladím bílou srst jeho hlavičky a že jediným úspěchem bude to, že mi ustrašeně vyškubne jídlo z ruky a bude prchat se přede mnou schovat a zachránit za větev v rohu výběhu.

A pak to jednoho dne přišlo.

Opět jsem si sedla na pařez, držíc kousek kuřecího masa. Ruku jsem pustila podél těla a otočila hlavu, aby neměl dojem, že na něj číhám. A pak se to stalo! Něco neskutečného, neuvěřitelného, šokujícího. Až jsem se sama lekla. Ted se pomalinku přibližoval, tak jako poslední dobou vždy. Čekala jsem škusnutí, letmé přejetí studeného čumáčku po prstech, snad lehký dotek jeho zubů, když chvátal, aby jídlo rychle vyškubl. Ale dnes ne. Opatrně uchopil jídlo. A hned u mě se do něj pustil. Žádný útěk se nekonal! Pořád jsem na něj mluvila, chválila, povídala nesmysly v naději, že ho můj hlas uklidní. Kdo ví, třeba ano. Spolkl maso. Podíval se na mě. A najednou hop. A už mi seděl na klíně. Nevím, kdo v té chvíli vypadal překvapeněji. Seděla jsem celá ztrnulá a čekala, co se bude dít. Ted chvíli seděl a pak mě začal očmucharovat obličej. Jen tak mi šmejdil studeným vlhkým čumáčkem po obličej. Cítila jsem jeho vousky i pronikavý pach lišky. Nádherný pocit.

Odvážila jsem se pohnout rukou. Ostražitě mě začal pozorovat. Šinula jsem ruku opatrně k jeho tělíčku. Lehce jsem se dotkla jeho přední tlapky. V té chvíli jsem snad ani nedýchala, protože jsem čekala, že se opět lekne, uteče a již víckrát svůj pokus nezopakuje. Nestalo se. Seděl dál, ale přesto na něm ještě bylo vidět strach a ostražitost. Ten den jsem víc nezkoušela. Měla jsem sice neskonalou chuť zabořit prsty do husté srsti a probírat se jí, ale věděla jsem, že ho nesmím vyplašit, že čas tu nehraje žádnou roli a nic se nesmí uspěchat. Po nějaké době jsem se zavrtěla, Ted seskočil, já posbírala náčiní a odešla.

Pak se několik dní nedělo vůbec nic. Chodil si jen pro jídlo, které jsem mu nyní již podávala a dovolil mi jen se ho lehce dotknout na čumáčku nebo u ošek, ale již na mě nevyskočil. Asi si to sám potřeboval v hlavě srovnat. Opět jsem si začala říkat, že to byla jen nějaká náhoda či omyl a že nemá cenu ho dál přesvědčovat. Jenže jsem člověk tvrdohlavý a tak jsem podle mě v tomto zcela zbytečném počínání pokračovala. A snad už jen ze zvyku, aniž bych ještě cokoliv očekávala. A jak už to v životě bývá, když člověk už nic neočekává, stalo se.

Opět jsem si sedla, podala Tedíkovi tentokrát piškot, který si vzal a snědl. Já zas cosi povídala a najednou seděl na mě. Očuchal a umatlal mi obličej pískem a klidně si na mě položil hlavu. Jen tak. Docela jako obyčejný špiclík, kterému byl tolik podobný. A já si najednou řekla, že teď nebo nikdy a začala jsem ho drbat za ušima a pak i pod bradou, hladila po zádech a probírala se mu v srsti. Ne protestoval. Spíš naopak. Přivíral oči a najednou udělal plác a roztáhl se mi v náručí zrovna tím způsobem rozmazlených hafíků. Málem mi vyhrkly slzy. Kdo zná zvířata ví, že tohle je poloha naprosté odevzdanosti a pokory. Je to poloha, kdy se vám zvíře vzdává a odkrývá své nejzranitelnější místo na těle.

Je to symbol naprosté a neskonale důvěry.

A tak jsem ho drbala mezi nožkama na hladkém břichu a v očích jsem měla slzy. Nevím, co jsem mu už tenkrát vyprávěla, ale dodnes vím, že se mi chvil hlas zdržovanými slzami. I po těch letech si ten zvláštní a neskutečně krásný pocit pamatuji. Prožitek, co s žádným člověkem nelze zažít. Snad ani s dítětem. Je to prostě naprosté bezeslovní souznění duší. Teda to je řečeno tak učeně a vzletně, až to skoro nedává smysl. Ten pocit nelze slovy vyjádřit. V té chvíli jsme prostě oba věděli, že mezi námi je víc než důvěra, víc než pocit porozumění. Byl to pocit jakési odevzdanosti a spolunáležitosti spřízněných duší. Od té doby se vše změnilo. Vytvořili jsme si svůj zaběhlý rituál. Jednoduchý, ale neměnný. Nejdřív pamlskek a podrbání za oušky. Pak miska s jídlem a jdu uklidit výběh a vyměnit vodu v misce. Teď zatím trpělivě čeká na pařezu, až už konečně budu mít na něj čas. Odnesu nářadí a kýbl s odpadem z výběhu, občas už ani za sebou nezavírám, protože Tedíkovi stačí jen říct: "Čekej. Přijdu." a on poslušně dál sedí, naklání hlavičku a pozoruje mě svýma různobarevnýma očima, dokud se k němu nevrátím.

Pak jen řeknu: "Tak mě pust sednout" a on seskočí, uvolní mi místo a sotva dosednu, hopne na mě. Už to není jen drbání a hlazení. Občas mě okusuje ruce, někdy mě štípne zoubkama i do nosu a já nadávám a on pak vyskočí, běhá kolem mě, přímo se mi směje do obličej, skočí mi po botě, chytne ji do zubů, zatřepe hlavou a jsem ulovená. Také miluje, když se ke mně připlíží zezadu odrazí se a skočí mi všemi čtyřmi na záda, odrazí se a peláší se schovat za kmen ve výběhu. Pak ho hledám a on vystartuje jak bílá sněhová koule, aby mi skočil do náručí a nechal se samozřejmě drbat, hladit, mazlit a k tomu slastně přivírá své modré oko, aby tím hnědým na mě spiklenecky pomrkával. Dá říci, že tohle byl můj největší oříšek. Ale stál za to. Prostě Tedíka jsem milovala a myslím, že on mě také.

Mývalové

Taková roztomilá zvířátka. Černé pruhy na čumáčku jim dodávají pocit důležitosti a i jakési soustředěnosti a přemýšlení. Zdání ovšem často klame. Tak tomu je i u roztomilých mývalů. Dodnes nevím, jestli jsou z lidského hlediska hloupá nebo jen potrhlá. A také dodnes marně přemýšlím, z čeho vlastně žili, když veškerou potravu poctivě rozpatlali ve vodě.

Zas ale na druhou stranu to byla zvířátka přívětivá, společenská a kamarádká.